

обрасналъ въ буренъ и треви. Ничия благородна и признателна ржка къмъ неговата паметъ не е посадила стръкъ цвѣте или босилекъ надъ прѣстѣта, гдето сж упокоени тлѣннитѣ останки на тоя достоенъ български герой.

Единъ разкривенъ гробенъ фенеръ съ счупени стѣкла, едно загаснало кандило, изгаснали отдавна вощеници и потъмнѣло разсипано масло, покрито съ прахъ, два кръста — камененъ, издѣлбанъ вече отъ дъждоветѣ и дървенъ, боядисанъ въ черно и изгнилъ отъ годинитѣ, съ заковано тенеке, на което е написано съ жълта боя името — „Стефанъ Тодоровъ Караджа“ а на каменния — „юлий 30, 1868 г. Стефан. Караджа“ — спомнятъ, че тамъ се упокояватъ коститѣ му на вѣченъ упокой.

Войводата е погребанъ на сжщото мѣсто, гдето сж били погребани по-рано убититѣ на австрийския параходъ „Германия“ български юнаци — Никола Войводовъ и Цвѣтко Павловичъ, чиито тѣла, преди погребението имъ, като Хектора отъ древна Троя, били влачени по камънитѣ на кривитѣ русенски улици отъ турцитѣ за поругания на българщината . . .

Гробътъ на Караджата, както гробоветѣ на другитѣ юнаци — и тоя гробъ, който сега се намира почти до оградата на самата гробища, е забравенъ и изоставенъ. Тамъ наблизу е и гробътъ на баба Тонка Обретенова — все така тре-